

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **K. S.,**
nar.,
státní příslušnost: Kazachstán,

zastoupen advokátkou JUDr. Irenou Strakovou,
sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2025, č. j. CPR-2869-2/ČJ-2025-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 7. 12. 2024, č. j. KRPA-347457-16/ČJ-2024-000022-SV, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území

členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „smluvní státy“) v délce jednoho roku. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce uvedl, že na území České republiky žije od roku 2015 a v roce 2017 se mu zde narodil syn. Přicestoval za účelem studia na České zemědělské univerzitě. Studentem této školy byl v době od 2. 9. 2020, při nástupu do druhého ročníku požádal ze zdravotních důvodů o Individuální studijní plán. Této žádosti bylo vyhověno a druhý ročník byl rozložen do dvou akademických roků 2021/2022 a 2022/2023. Vyřazení ze studia bylo ke dni 31. 10. 2023 a žalobce následně absolvoval rekvalifikační kurz. Požádal o vydání zaměstnanecké karty s tím, že ve svém studiu hodlá pokračovat kombinovanou formou. V době řízení o vydání zaměstnanecké karty se dostavil na pracoviště uvedeného správního orgánu s cílem získat informace k probíhajícímu řízení. Následně byla přivolána hlídka cizinecké policie, která žalobce zajistila. Žalobce je názoru, že žalovaný své rozhodnutí opřel pouze o domněnky a v řízení vycházel pouze ze skutečností svědčících v žalobcův neprospěch a skutečnostmi, které žalobce uvedl, se dostatečně nezabýval.
3. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Správní vyhoštění mu bylo uloženo v nepřiměřené délce. Byl žadatelem o prodloužení platnosti pobytu za účelem studia a současně žadatelem o vydání zaměstnanecké karty. Žalovaný se dostatečně nezabýval tím, že žalobce očekával rozhodnutí ve věci zaměstnanecké karty a nebyl zde důvod žádosti nevyhovět, neboť žalobce předložil správnímu orgánu řadu lékařských zpráv, ze kterých vyplývaly jeho zdravotní obtíže a hospitalizace. Žalovaný nevzal v úvahu ani skutečnost, že vzhledem ke zdravotním komplikacím bylo žalobcovo studium rozloženo. Otázka přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců byla posouzena nedostatečně. Žalobce byl sankcionován za neoprávněný pobyt. Nelze dle něj odhlédnout od směrnice 2003/109/ES. Dle žalobce se trvání oprávněnosti pobytu cizince na území za období fikce se považuje za zachované i tehdy, jestliže cizinec v jeho průběhu požádá o povolení dlouhodobého pobytu za jiným účelem a povolení mu bude pravomocně uděleno. Tomuto závěru nasvědčuje také výklad čl. 3 odst. 2 písm. e) Směrnice, konkrétně pojmu „formálně omezený pobyt“, kterým se podrobně zabýval Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku SDEU C-502/10 (odst. 43, 51). Dle žalobce lze dovodit, že v době, kdy byl zajištěn z důvodu neoprávněného pobytu na území, který byl vymezen od 29. 6. 2024 do 5. 11. 2024, nebylo o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty pravomocně rozhodnuto. Žalovaný datum nabytí právní moci rozhodnutí, kterým nebylo žádosti vyhověno, uvedl až v napadeném rozhodnutí. Konkrétně uvedl datum dne 7. 2. 2025. V tento den bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty v prvním stupni. Opravný prostředek proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění byl podán dne 16. 12. 2024 a doplněn dne 7. 1. 2025. Do současné doby nebylo o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty pravomocně rozhodnuto. Žalobce je toho názoru, že podstatný vliv na nyní posuzovanou věc měla skutečnost jeho zajištění dne 5. 11. 2024. Rozhodnutí, kterým byla žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta, následovalo až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného. V této skutečnosti spatřuje žalobce nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neboť důsledkem jeho zajištění a následné vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění je v příčinné souvislosti s následným zamítnutím žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalobce nesouhlasí se žalovaným, že namítané potlačení jeho veřejných subjektivních práv

je nepřipadné z důvodu, že žádnému cizinci neplyne ze žádných zákonných norem právo na pobytové oprávnění na území České republiky a současně, že citovaný rozsudek se týkal skutkově odlišné věci. V uvedené věci mají veřejná subjektivní práva procesní význam v rámci určitého postupu orgánů veřejné správy. Žalovaný opřel své rozhodnutí o formalistický výklad správního vyhoštění, které vykládá jako pouhé opatření na úseku migrace a apeluje na jeho preventivní úlohu. Otázku zavinění odsouvá do pozadí a upřednostňuje výklad spočívající v nutnosti bez dalšího zkoumání uložit sankci. Tato sankce má však daleko větší dopad vzhledem k okolnostem případu. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť nereflexuje skutečný stav věci ve všech souvislostech.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a zkrácení práv žalobce, považuje za nedůvodnou. Bylo vycházeno z informací, že žalobce žádné pobytové oprávnění nemá. Poukázal na to, že žalobce sám zmínil, že jeho žádost o pobytové oprávnění byla dne 22. 2. 2024 zamítnuta, přičemž toto rozhodnutí bylo potvrzeno a odvolání žalobce bylo pravomocně zamítnuto ke dni 29. 5. 2024. Žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podané dne 29. 4. 2025 nesvědčila fikce pobytu a žalobce nebyl k pobytu zde oprávněn. O tom měl být informován právním zástupcem, který jej zastupoval. Dle žalovaného se nelze odvolávat na uvedenou směrnici, neboť žádost žalobce podal v době, kdy již nebyl držitelem pobytového oprávnění. Podání žádosti o zaměstnaneckou kartu bez oprávnění k pobytu nezakládá právo setrvat na území. Skutečnost, že nebylo o takové žádosti do vydání rozhodnutí o správním vyhoštění pravomocně rozhodnuto, není důvodem pro neuložení správního vyhoštění. Ke zkrácení práv žalobce nedošlo. Také délka správního vyhoštění byla podle žalovaného určena adekvátně, odpovídala okolnostem případu i obvyklé praxi. Ani zdravotní problémy žalobce nepředstavují překážku správního vyhoštění, kdy žalovaný poukázal na to, že žalobce sám uvedl, že chtěl odcestovat za nemocným bratrem do Ruska, jedná se o aktivního sportovce, který zápasí v MMA a trénuje děti. Přiměřenost byla posouzena dostatečně. Žalobce neuvedl žádnou argumentaci, která by prokazovala nepřiměřený zásah. Došlo k naplnění zákonného ustanovení pro uložení správního vyhoštění, to nemůže ovlivnit ani jeho zavinění. To bylo možné zohlednit v rámci uložení délky správního vyhoštění, jak bylo také postupováno. Byly zhodnoceny skutečnosti ve prospěch i neprospěch žalobce, od uložení správního vyhoštění nelze podle žalovaného upustit.
5. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
6. Dle úředního záznamu ze dne 5. 11. 2024 bylo v rámci lustrace zjištěno, že žalobci bylo zamítnuto vydání překlenovacího štítku, dále bylo zamítnuto povolení k dlouhodobému pobytu, a to pro neplnění účelu. V návaznosti na tato zjištění byl žalobce zajištěn.
7. Dále je součástí správního spisu informace k žalobcovu pobytu ze dne 5. 11. 2024, kde je uvedeno, že se žalobce tento den dostavil na pracoviště OPC Praha za účelem vydání překlenovacího štítku. Kontrolou v informačním systému však bylo zjištěno, že mu byla zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, a to pro neplnění účelu. Odvolání v této věci bylo zamítnuto, pravomocně ke dni 29. 5. 2024. Z žádosti o zaměstnaneckou kartu ze dne 29. 4. 2024 fikce pobytu nevyplývala.
8. Při výslechu žalobce sdělil, že do schengenského prostoru naposledy vstoupil dne 22. 6. 2024 letecky, kdy přiletěl do Bratislavy na české překlenovací vízum. Přicestoval z Baku, mimo EU byl od 16. 4. 2024. Do ČR přijel 22. 6. 2024. Dne 5. 11. 2024 se dostavil na MV OAMP,

aby požádal o překlenovací vízum, přičemž chtěl jet do Ruska navštívit nemocného bratra. K dotazu, zda si je vědom toho, že se nachází na území neoprávněně, neboť mu byla zamítnuta žádost o prodloužení pobytu za účelem studia, uvedl, že si toho vědom není. Kdyby to věděl, tak by zde nebyl, jedná podle zákona. V řízení byl zastupován advokátem. Na OAMP volal a bylo mu sděleno, že si může přijít pro vízum, což učinil, ale místo víza dostal pouta. V současné době nemá v EU ani smluvních státech povolen pobyt. Původně zde byl za účelem studia, které ale dobře nedopadlo, nyní trénuje děti v MMA a také sám v tomto zápasí. Má v plánu se na začátku roku oženit a zůstat zde. Bydlí v bytě v Praze. Má sepsanou nájemní smlouvu, nájemné činí 15 000 Kč, bydlí sám. V Kazachstánu byl naposledy před 5 lety. K legalizaci pobytu ani vycestování nečinil žádné kroky, jelikož si myslel, že zde je legálně, kdy zde měl podanou žádost o vízum za účelem zaměstnání. V současné době má podanou žádost o vydání zaměstnanecké karty, o které zatím nebylo rozhodnuto. Je svobodný a bezdětný. V ČR ani v Kazachstánu nemá žádný majetek. V ČR nemá kromě MMA žádné vazby. Má sjednáno zdravotní pojištění. Finanční prostředky na pobyt i vycestování má. V současné době nepracuje. Je finančně závislý na rodině, která mu posílá peníze z Kazachstánu. Nemá zde vůči žádné osobě vyživovací povinnost ani nemá nikoho v péči. V ČR nemá žádné rodinné příslušníky. Celou rodinu má v rodné zemi, je s nimi v kontaktu. V Kazachstánu nemá žalobce zajištěné ubytování, mají přeplněný byt. Jeho vycestování bude zásahem do soukromého a rodinného života pro jeho přítelkyni, budoucí manželku. K té nesdělil žádné další údaje, pouze uvedl, že ji nechce do řízení zatahovat. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Nemá zde žádné závazky ani nepáchal trestnou činnost. Po návratu domů nemá kde bydlet. Ke svému zdravotnímu stav sdělil, že má zvětšené srdce, na což bere léky, dále se ale s ničím neléčí a jiné léky nebere. Chce zde založit rodinu, má zajištěnou práci. Neví o ničem, co by mu ve vlasti hrozilo, dlouho tam nebyl, musel by ale na vojnu. V případě správního vyhoštění bude jednat souladně se zákonem. O azyl nežádal.

9. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko MV ČR ze dne 6. 11. 2024, ev. č. ZS57837, se závěrem, že vycestování žalobce je možné.
10. Rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 7. 12. 2024 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na 1 rok.
11. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policej vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

15. Namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud neshledal. Správním orgánem I. st. bylo přesvědčivě a ve zcela dostačujícím rozsahu zdůvodněno, z jakého důvodu bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a proč mu byl stanoven zákaz vstupu v příslušné délce, přičemž tyto závěry byly následně potvrzeny žalovaným.
16. Správní orgán I. st. konkrétně uvedl, že dospěl k závěru, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že žalobce přicestoval naposledy na území ČR dne 22. 6. 2024 na české překlenovací vízum platné do 26. 6. 2024. Dále bylo zjištěno, že dne 21. 9. 2023 podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, přičemž tato byla zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, které však bylo zamítnuto, a to pravomocně ke dni 29. 5. 2024. K tomu správní orgán I. st. doplnil, že cizinec má nárok na vydání výjezdního příkazu, pokud by se tedy žalobce dostavil k jeho vydání, mohl by zde setrvat do 28. 6. 2024. Na základě těchto skutečností byla určena délka neoprávněného pobytu, který byl vymezen od 29. 6. 2024 do 5. 11. 2024. správní orgán I. st. pak také uvedl, že dne 29. 4. 2024 podal žalobce žádost o zaměstnaneckou kartu.
17. Žalovaný doplnil, že lustrací bylo zjištěno, že namítané pobytové řízení ve věci zaměstnanecké karty bylo skončeno dne 7. 2. 2025, a to pro nesplnění požadavků, kdy na toto řízení se fikce pobytu nevztahovala.
18. K tomu soud uvádí, že z uvedeného popisu je patrné, že žalobcově žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu nebylo pravomocně vyhověno ke dni 29. 5. 2024, kdy bylo ukončeno odvolací řízení. V tento den tedy žalobce měl vědět, že jeho oprávněný pobyt skončil. Žalobce při výslechu mj. zmínil, že o ukončení řízení o žádosti o prodloužení oprávnění za účelem studia nevěděl s tím, že pokud by tyto informace měl, jednal by dle svých slov podle zákona, kdy dodal, že přitom byl v daném řízení právně zastoupen. Dále dodal, že také vedl řízení o vydání zaměstnanecké karty. Soud se ztotožňuje s žalobcem v tom, že (jsou-li jeho tvrzení pravdivá) je s podivem, pokud za situace, kdy byl právně zastoupen, se o skončení řízení ve věci oprávnění k pobytu za účelem studia nedozvěděl, nicméně o tomto vědět měl. Bylo na žalobci, aby si sjednal takové právní zastoupení, kde mu budou poskytovány informace řádně a včas, nebo aby se o své pobytové záležitosti sám aktivně zajímal a hlídal potřebné údaje a náležitosti. Pokud se žalobce spoléhal na informace od právního zástupce, které mu však nebyly sděleny, jsou tyto skutečnosti k tíži žalobce. Bylo plně na něm, aby se zajímal o začátek a konec platnosti jeho pobytových oprávnění. Obdobné platí také pro žalobcovo druhé řízení o pobytové oprávnění – zaměstnanecké karty.
19. Žalobce v žalobě sice obsáhle popsal svou pobytovou historii na území, kdy mj. zmínil, že v ČR žije od roku 2015, v roce 2017 se mu zde narodil syn a že do ČR přicestoval za účelem studia vysoké školy, kterou nedokončil, nicméně tyto skutečnosti nemohou na povinnosti dbát svých pobytových náležitostí, nic změnit. Soud nijak nezpochybňuje, že žalobce si mohl k ČR vytvořit uvedené vazby, tím spíše se však měl zajímat o platnost svých pobytových oprávnění. Žalobce v žalobě také uvedl, že v době řízení o vydání zaměstnanecké karty se dostavil na pracoviště uvedeného správního orgánu s cílem získat informace k probíhajícímu řízení. Následně byla přivolána hlídka cizinecké policie, která žalobce zajistila. Při výslechu však odchylně sdělil, že se ke správnímu orgánu dostavil za účelem žádosti o překlenovací vízum, aby mohl navštívit nemocného bratra v Rusku, (tato verze koresponduje s Informací ze dne 5. 11. 2024), přičemž v rámci výslechu žalobce také uvedl, že byl v domněnání, že byl k pobytu oprávněn z titulu podané žádosti o zaměstnaneckou kartu, kdy zároveň dle svých slov nevěděl o pravomocném skončení řízení ve věci prodloužení oprávnění za účelem studia. Ani sám žalobce tedy nemá zjevně

postaveno na jisto, za jakým účelem se ke správnímu orgánu dne 5. 11. 2024 dostavil. V každém případě je však nesporné, že řízení o prodloužení pobytového oprávnění (prodloužení pobytu za účelem studia) skončilo ke dni 29. 5. 2024, tedy v listopadu 2024 uběhlo již téměř půl roku po jeho ukončení. Jakkoli je pravdou, že bylo též zjištěno, že žalobce podal dne 29. 4. 2024 žádost o zaměstnaneckou kartu, nevztahovala se, jak správní orgán I. st. též uvedl, na toto řízení tzv. fikce pobytu, proto žalobce z titulu této žádosti nebyl na území oprávněn pobývat. Dle soudu je ze zmíněných informací jednoznačné, že žalobcův oprávněný pobyt na území byl ukončen v červnu 2024, a to bez ohledu na to, že podával další žádost (o zaměstnaneckou kartu). Ke správnímu orgánu se měl dostavit bezprostředně poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí odvolání ve věci žádosti o prodloužení pobytového oprávnění ke dni 29. 5. 2024. Takto však žalobce nepostupoval.

20. Soud dále uvádí, že není pravdivé žalobní tvrzení, že by žalobce byl ke dni 5. 11. 2024, kdy se dostavil ke správnímu orgánu, žadatelem o prodloužení pobytu za účelem studia, neboť toto řízení již bylo skončeno. Pravdivé je toliko to, že nebylo k tomuto dni rozhodnuto o žádosti o zaměstnaneckou kartu, nicméně k tomu přihlédnuto bylo se závěrem, že z tohoto řízení nevyplynula pro žalobce fikce pobytu.
21. Dle žalobce lze dovodit, že v době, kdy byl zajištěn z důvodu neoprávněného pobytu na území, který byl vymezen od 29. 6. 2024 do 5. 11. 2024, nebylo o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty pravomocně rozhodnuto. Žalovaný datum nabytí právní moci rozhodnutí, kterým nebylo žádosti vyhověno, uvedl až v napadeném rozhodnutí. Konkrétně uvedl datum dne 7. 2. 2025. V tento den bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty v prvním stupni. Opravný prostředek proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění byl podán dne 16. 12. 2024 a doplněn dne 7. 1. 2025. Do současné doby nebylo o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty pravomocně rozhodnuto. Žalobce je toho názoru, že podstatný vliv na nyní posuzovanou věc měla skutečnost jeho zajištění dne 5. 11. 2024. Rozhodnutí, kterým byla žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta, následovalo až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného. V této skutečnosti spatřuje žalobce nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neboť důsledkem jeho zajištění a následné vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění je v příčinné souvislosti s následným zamítnutím žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
22. Soud se neztotožňuje s tím, že by zde bez dalšího bylo jakési zacyklení, kdy by žalobcovo zajištění vedlo k neudělení pobytu v podobě zaměstnanecké karty. V řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu bylo, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, rozhodnuto dne 7. 2. 2025, kdy žádost byla zamítnuta pro nesplnění požadavků. Je tedy sice pravdou, že toto řízení bylo stále vedeno, nicméně tato skutečnost je irelevantní z důvodu, že tzv. fikce zde od zahájení uvedeného řízení nebyla, což právní zástupce měl vědět. Soud nicméně pro úplnost uvádí k namítané fikci pobytu následující.
23. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*
24. Podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.*

25. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*
26. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. To neplatí, jestliže žádost podle věty první nebyla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, v § 45 nebo v době, kdy se tento zákon na cizince nevztahuje podle § 2.*
27. Jak plyne ze správního spisu, původní pobytové oprávnění žalobce, které měl za účelem studia, platilo do 30. 9. 2023, přičemž žalobce dne 21. 9. 2023 požádal o jeho prodloužení. Tato žádost byla dne 22. 2. 2024 zamítnuta, kdy dne 29. 5. 2024 nabylo právní moci rozhodnutí o odvolání v této věci. Žalobci tedy nebylo oprávnění prodlouženo. Dne 29. 4. 2024 požádal dále o vydání zaměstnanecké karty, kdy dne 7. 2. 2025 byla žádost zamítnuta. Je pravdou že podle § 47 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců *pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Dle věty druhé nicméně dále to neplatí, jestliže žádost podle věty první nebyla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, v § 45 nebo v době, kdy se tento zákon na cizince nevztahuje podle § 2.* Jelikož žalobce podal žádost o zaměstnaneckou kartu, tj. povolení za jiným účelem pobytu než dříve povolené studium, až dne 29. 4. 2024, nebyl splněn předpoklad § 47 odst. 2 zmíněného zákona, a tedy zde nemohla být ani fikce dle § 47 odst. 4 téhož zákona, neboť žalobce *žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem nepodal nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.*
28. Dne 22. 6. 2024 pak žalobce přicestoval do ČR po pobytu mimo EU na překlenovací vízum, jehož platnost končila dne 26. 6. 2024, kdy mu s ohledem na výše uvedené mělo být zřejmé, že žádné pobytové oprávnění již nemá.
29. K námitce žalobce, že se žalovaný dostatečně nezabýval tím, že žalobce očekával rozhodnutí ve věci zaměstnanecké karty a nebyl zde důvod žádosti nevyhovět, neboť žalobce předložil správnímu orgánu řadu lékařských zpráv, ze kterých vyplývaly jeho zdravotní obtíže a hospitalizace, a dále, že žalovaný nevzal v úvahu ani skutečnost, že vzhledem ke zdravotním komplikacím bylo žalobcovo studium rozloženo, soud uvádí, že předmětem řízení ve věci správního vyhoštění nebylo posuzování toho, zda má či nemá být žalobci uděleno nějaké pobytové oprávnění, ale zda mu má být uloženo správní vyhoštění. Je proto bez většího významu, jaké informace žalobce předložil k žádosti o zaměstnaneckou kartu. Pokud žalobce touto námitkou dále napadá posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců s odkazem na to, že žalovaný měl mít k dispozici informace o žalobcově zdravotním stavu, pak soud konstatuje, že ze strany správních orgánů byla kritéria 174a zákona zhodnocena dostatečně, kdy uložená doba zákazu pobytu je přiměřená se zřetelem k době neoprávněného pobytu žalobce v ČR.

30. Správní orgán I. st. konkrétně mj. uvedl, že žalobce je svobodný a bezdětný, má zde přítelkyni, ke které ale další údaje neupřesnil. Namítanou přeplněnost bytu v Kazachstánu správní orgán I. st. neshledal jako důvod pro nepřiměřenost. Rovněž uváděné zápasy MMA může žalobce podle správního orgánu provozovat ve vlasti. Byl zohledněn žalobcův věk i zdravotní stav, kdy žalobce sice sdělil, že bere léky na srdce, nicméně správní orgán poukázal na to, že před nedávnou dobou žalobce bez potíží ze své vůle cestoval. Dále bylo uvedeno, že žalobce přicestoval do ČR za účelem studia. Finanční prostředky dle svého sdělení žalobce má, kdy je finančně odkázán na svou rodinu. Vzhledem k absenci oprávnění by nemohl v ČR pracovat. Správní vyhoštění nepředstavuje změnu trvalého charakteru, která by znemožňovala žalobcův návrat. Po návratu do vlasti se o žalobce mohou finančně strat rodiče. V Kazachstánu má žalobce rodinné příslušníky, v ČR sice má přítelkyni, ale odmítl k tomuto vztah uvést jakékoli podrobnosti. Ve vycestování mu nic nebrání.
31. Žalovaný posoudil závěry správního orgánu I. st. jako adekvátní, nebyla zjištěna nepřiměřenost.
32. Soud k tomu dále uvádí, že žalobce byl při výsledku v řízení o správním vyhoštění dne 5. 11. 2024 výslovně tázan na to, jaký je jeho zdravotní stav. K tomu sdělil, že má zvětšené srdce, na což bere léky. Dále pak uvedl, že je jinak zdravý a rovněž dodal, že zdravotní pojištění má sjednáno. Z uvedeného tedy nevyplývaly žádné mimořádné skutečnosti týkající se zdravotního stavu žalobce, které by měly bránit uložení správního vyhoštění, respektive vycestování. Žalovaný pak mj. ve vyjádření k žalobě zmínil, že žalobce při výsledku také sdělil, že by chtěl vycestovat za nemocným bratrem do Ruska, tedy zjevně byl připraven bez potíží dále cestovat. Soud vzhledem k uvedenému neshledal žádnou nepřiměřenost, pokud jde o posouzení zdravotního stavu žalobce ze strany správních orgánů za účelem zhodnocení realizace správního vyhoštění, respektive přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Žalovaný dále ve vyjádření k žalobě adekvátně podotkl, že žádné takové mimořádné skutečnosti nevyplývaly ani z dalších sdělení žalobce, který naopak uvedl, že je zápasníkem MMA, kdy v tomto trénuje i děti. Soud má shodně s žalovaným za to, že tyto skutečnosti rozhodně nesvědčí o nějaké, tím méně zásadní, žalobcově zdravotní indispozici, kterou zjevně ve vztahu k cestování nejsou ani žalobcem zmíněné srdeční obtíže.
33. Obdobné platí také pokud jde o posouzení žalobcových dalších vazeb na území. Co se týče rodinných vztahů, uvedl, žalobce, že jeho všichni rodinní příslušníci žijí na území Kazachstánu. Na jinou otázku pak ale odvětil, že by chtěl jet navštívit svého nemocného bratra do Ruska, tedy zjevně jeho bratr pobývá v této zemi. Žalobce pak také zmínil, že má na území ČR partnerku, se kterou plánuje sňatek, dle svých slov ji nechtěl zapojovat do řízení o správním vyhoštění, nicméně s ohledem na plánovaný sňatek zjevně jde též o rodinnou vazbu. Soud má pochybnosti o věrohodnost žalobcem uváděných informací, neboť zatímco při výsledku sdělil, že je bezdětný. Oproti tomu v žalobě uvedl, že se mu v roce 2017 v ČR narodil syn. Tuto skutečnost při výsledku vůbec nezmiňoval. Jeho obecně namítané zdravotní obtíže neodpovídají tvrzení o zápasení MMA. Soud dále uvádí, že žalobce v ČR dle svých slov trénuje děti v rámci zápasu MMA, žádnou práci nevykonává. K finanční situaci uvedl, že prostředky na pobyt i vycestování má, kdy k tomu upřesnil, že je finančně závislý na své rodině, která mu z Kazachstánu zasílá peníze. Je-li tomu tak, je zřejmé, že vycestováním žalobce do Kazachstánu nedojde k žádné ztrátě zaměstnání či možnosti výkonu nějaké činnosti žalobce v ČR, vyjma zmíněného sportu, kdy s ohledem na to, že žalobce již nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, by stejně nemohl žádnou

práci či výdělečnou činnost do doby, než si případně vyřídí oprávnění nové, vykonávat. Soud pak dodává, že žalobce, jak sám uvedl, na území ČR sice studoval, ale studium nedokončil, kdy mu také nebylo prodlouženo pobytové oprávnění za účelem studia a požádal o vydání zaměstnanecké karty. Lze ještě dodat, že ukončení pobytu žalobce na území nemusí být definitivní záležitost, neboť žalobci může být při splnění podmínek v budoucnu pobytové oprávnění opět uděleno.

34. K námitce nepřiměřeně dlouhé délce správního vyhoštění soud uvádí, že ani tuto jako důvodnou neposoudil.
35. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
36. Správní orgán I. st. uvedl, že dobu zákazu vstupu stanovil s ohledem na závažnost žalobcova protiprávního jednání, kdy pobýval na území EU a smluvních států neoprávněně v období od 26. 6. 2024 do 5. 11. 2024. správní orgán I. st. dále uvedl, že se zabýval existencí skutečností v žalobcův prospěch i neprospěch, nicméně žádné skutečnosti svědčící ve prospěch nezjistil, bylo pouze zohledněno, že žalobce při řízení spolupracoval a šlo o jeho první porušení právních předpisů. Na druhou stranu bylo vzato v úvahu, že se do své situace dostal vlastní vinou, měl se více zajímat své pobytové záležitosti. Bylo konstatováno, že žalobce je dospělou, svéprávnou osobou. Porušil právní předpisy.
37. Žalovaný upřesnil, že má za prokázané, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně od 29. 6. 2024 do 5. 11. 2024, kdy současně lze s ohledem na § 50 odst. 8 zákona o pobytu cizinců považovat dobu od 30. 5. 2024 do 29. 6. 2024 za pobyt bez oprávnění, kdy se žalobce nedostavil pro výjezdní příkaz.
38. Soud dodává, že neoprávněný pobyt žalobce byl v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. st. uvedeno od 26. 6. 2024, nicméně je zjevné, že správně mělo být uvedeno od 29. 6. 2024, jak plyne z obsahu úvodní části odůvodnění rozhodnutí. Žalobce pobýval v ČR z titulu překlenovacího víza platného do 26. 6. 2024 s tím, že se měl dostavit pro vydání výjezdního příkazu po pravomocném skončení řízení o žádosti o prodloužení pobytového oprávnění za účelem studia (29. 5. 2024), což ale neučinil s tím, že pokud by příkaz byl vystaven, mohl by žalobce v ČR pobývat do 28. 6. 2024. Zmíněnou chybu soud považuje toliko za překlep, neboť jak již zmínil, byl ve zbylé části odůvodnění neoprávněný pobyt vymezen správně od 29. 6. 2024 do 5. 11. 2024, jak jej označil i žalovaný, který zároveň dodal, že žalobcův pobyt nebyl bez dalšího oprávněný již od doby, kdy se měl dostavit k vydání výjezdního příkazu.

39. Zároveň je dle soudu zřejmé, jaké skutečnosti hrály roli při stanovení délky správního vyhoštění, respektive zákazu vstupu na jeden rok, kdy soud žádné pochybení správních orgánů neshledal. Bylo přihlédnuto především k délce neoprávněného pobytu a dále k tomu, že žalobce spolupracoval, šlo o jeho první pochybení, nicméně též ke skutečnosti, že daný stav zavinil sám svým pasivním přístupem ke sledování pobytového stavu, kdy zde přitom vedl vícero pobytových řízení a byl právně zastoupen.
40. Lze dodat, že nebyly zjištěny ani jiné překážky bránící realizaci správního vyhoštění, bylo vycházeno ze závěrů závazného stanoviska se závěrem, že návrat žalobce do Kazachstánu je možný. Ani sám žalobce pak nezmínil nic, co by mělo jeho vycestování bránit. Sdělil pouze, že jeho vycestování by bylo nepřiměřeným zásahem pro jeho budoucí manželku, jak však bylo zmíněno, k tomuto vztahu nic dalšího neupřesnil a nebyly tak tvrzeny a ani zjištěny žádné skutečnosti, které by prokazovaly nezbytnost žalobcovy osobní přítomnosti v ČR (například z důvodu špatného zdravotního stavu apod.). Ostatně žalobce naopak při výslechu vypověděl, že do schengenského prostoru naposledy přicestoval dne 22. 6. 2024, kdy od 16. 4. 2024 pobýval mimo EU, tedy dané též mj. prokazuje, že žalobci nečiní cestování žádné zásadní potíže, tudíž nejsou dány překážky k vycestování ze zdravotních důvodů. Ve vztahu k návratu do Kazachstánu žalobce ještě uvedl, že neví o ničem, co by mu tam mělo hrozit, pouze by asi musel na vojnu, nicméně v tomto směru žádné další informace nezmínil.
41. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. 7. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.